

om eftermiddagen til en lavere pris uden om de offentlige myndigheder.

I Dansk Folkeparti ser vi også, at de fleste politikere – det har vi hørt flere gange under den her debat – bryster sig af at ville bruge flere midler og siger, at nu har vi fået indført en pulje her, eller vi har fået indført en pulje dér for at få flere midler til bestemte grupper, som man føler man skal repræsentere her i Folketinget. Vi synes ikke, det er en dyd som politiker at kunne sige: Nu har vi fået et enkelt lille beløb ekstra til et bestemt område. Det ville tværtimod klæde Folketinget, hvis man finder reelle besparelser på statsbudgettet frem for at kæmpe for hvert sit lille særområde.

Men samtidig må vi også sige, at efter vores opfattelse er det regeringens ansvar at gennemføre en samlet finanspolitik; det er ikke oppositionens ansvar. Når jeg siger det her, er det på baggrund af den korte meningsudveksling, der var, da hr. Kim Behnke klandrede De Konservative for at ville medvirke til større udgifter sammen med venstrefløjen her i Folketinget. Det er der ikke noget som helst forkert i.

De ændringsforslag, som bliver stillet til andenbehandlingen, tager vi stilling til særskilt. Hvis der er nogle forslag, vi mener forbedrer, så stemmer vi for dem, og hvis der er ting, vi mener ikke forbedrer, så stemmer vi imod dem. Men det er ud fra den overordnede holdning, at det er regeringens ansvar at gennemføre en samlet finanspolitik og ikke oppositionens opgave.

Vi vil ud over at tage stilling til de ændringsforslag, som kommer ved andenbehandlingen, selv stille en række ændringsforslag, og vi håber, at det gennem de ændringsforslag vil lykkes os at forbedre finansloven på en række af de mange områder, hvor vi mener den trænger til forbedringer.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg synes godt, jeg kan sige tak for en fredsommelig debat. Der er såmænd ikke nogen af de fremførte synspunkter, der er kommet helt overraskende for mig.

Men jeg vil godt gøre nogle enkelte bemærkninger om nogle af de temaer, der har været nævnt og så i øvrigt vælge at tolke den fredsommelighed, der har været i debatten, som udtryk for, at de partier, der nu er i samtale med regeringen, også er oprigtig optaget af at afprøve, om vi kan finde fornuftige aftaler, gode kompromiser, som ikke er udtryk for, at hver af de

forhandlende parter påfører hinanden problemer med, at de hver især yder deres bidrag til at løse problemer i det danske samfund.

Jeg vil – havde jeg nær sagt – gå meget let hen over fru Anne Birgitte Lundholts bemærkninger om de såkaldt brudte løfter, om ikke andet så fordi jeg så forfærdelig gerne ville nå hen til sidste del af hr. Erhard Jakobsens reception og derfor ikke vil provokere til nye korte bemærkninger.

Jeg vil nøjes med at sige: Jeg ser ikke den sammenhæng imellem, hvad der er lovet, og hvad der er ydet, som fru Anne Birgitte Lundholt har fremhævet. Jeg vil bare godt sige til diskussionen om skattetrykket, at det i hvert fald er vitterligt, at i denne regerings indtil nu forholdsvise korte funktionstid har vi – i modsætning til, hvad der var tilfældet i begyndelsen af 1980'erne – valgt at arbejde målbevidst frem mod balance på de offentlige finanser uden at skrue skattetrykket i vejret.

Hr. Thor Pedersen gav jo anledning til en masse korte bemærkninger i dagens løb. Hr. Thor Pedersen talte sig varm om gældens størrelse og om rentebyrden. Det kan vi jo alt sammen blive helt enige om: Vi har en alt for stor offentlig gæld; den er stiftet over Anker Jørgensens, Poul Schlüters og den nuværende regeringschefes tid. Det er et fælles problem, ikke bare for det danske Folketing på tværs af partierne, at det forholder sig sådan, men det er faktisk et fælles problem i den vestlige verden, at den offentlige gæld er alt for stor.

Men når hr. Thor Pedersen siger: Det generer åbenbart ikke regeringen, så må jeg sige: Må jeg så bede mig fri! Det generer regeringen akkurat lige så meget, som det generer hr. Thor Pedersen. Vi har en fælles forpligtelse til i forhold til de kommende generationer at efterlade dem med mindre pengegæld og med mindre miljøgæld, end vi har i dag. Det er også det, der er hovedsigtet med regeringens økonomiske politik.

Der er blevet talt en del om forsørgerbyrden. Vi er, tror jeg, alle her i Folketinget enige om – med forskellige udgangspunkter, forskellig opfattelse af, hvad det er for midler, der virker – at det drejer sig om at nedbringe gælden, at nedbringe arbejdsløsheden og at finansiere vores velfærdssamfund helt og fuldt og endda få råd til at forbedre det på nogle serviceområder, der måske ikke er gode nok. Dér er jeg enig i fru Lundholts betragtning om sygehusvæsenet, som er blevet forsømt i en alt for lang årrække,